

(המשך מעמוד 25)

מן האתר שבו הופיע, והניח לו להתמקם בקדום. איש השנה תשל"ט, מנחם בגין, אף ניסה לרכב על הנמר אל השלטון.

השנה נוכח בגין דעת כי הרביבה על נמי רים היא ספורט מסוכן.
בגין עצמו, בנו של פקיד הקהילה היהודית בברסט-ליטובסק, בגבול פולין-רוסיה, נקרע כל חייו בין זיקתו לתרבות-אירופה, שהיתה אהובה על זאב ובוטניסקי, ובין זיקה דתית-לאומנית, הקרובה יותר לדת המיסטית של מתאבדי-מצדה.

כאשר חתם בגין על חוזה-השלום, קם עליו הנמר. באחת הסצנות החשובות ביותר של תשל"ט, בחווה חקר לאית מיצרית שהפכה גן-הירק של נאות-סיני, התנגשו חסידיו של בגין ואנשי גוש-אמונים עם חיילי צה"ל, שפעלו בפקודת ממשלת-בגין.

נערת גוש-אמונים, אשר ירקה בפניו של עור וייצמן, אישי-השנה תשל"ט, היתה לקוחה ישר מאלבום-ההתמונות של המישמרות המהפכניות.

מיני-איית-אללה

ה תקפת-הנגד של אנשי גוש-אמונים לבשה צורות שונות, והיו לה קורבנות שונים.
אך תמיד היתה הכוונה לשכור את הממי שדה, לסכך את רצוניה-הרוב שהתבטא בכנסת, להפוך את הקנאות הדתית הלאומנית לחוקי המדינה.

הם ערכו סיורים אלימים ברחבי הגדה, פרצו לבתים של ערבים והכריחו אותם לסלק מחסומים. הם ירו בי מפגינים ערביים, והרגו בהם. הם כפרו בהצלחה רבה, על הממשלה מדיניות מטורפת של התנחלויות, שהקימה את העולם כולו נגד ישראל. ההתנחלות איימה למוטט את השלום הישראלי-מצרי העדין — וזו, אכן, היתה מטרתו האמיתית של גוש-אמונים.

מסביב לגוש הסתודדו כמה קבוצות אחרות. אנשיו של הרב מאיר כהנא, מין מיני-איית-אללה מפלאסטיק, פרצו לבתים ערביים בחברון, ערכו פוגרום-זומא.

אחרים כרתו גפנים בכרם שמול קריית-ארבע. גשות הקרייה ערכו פסטיבל מתמשך בבניין בלב חברון, שהיה שייך ליהודים לפני חמישים שנה — ובכך סיפקו עילה מצויינת לפלסטינים לדרוש בחזרה את כל הבתים שהיו שייכים לערבים לפני 31 שנים.

אנשים מפוכחים התייחסו בזילזול לפעולות הגוש ומחקיו, האמינו שזוהי תופעת-שוליים קולגית וראונית. שתמוג ותיעלם בהדרגה. כך גם חשבו, לפני שנה-שנתיים בלבד, עמיתיהם וידידיהם, אנשי השאה באיראן, על הקבוצות המקבילות בארצם.

אולם במהלך תשל"ט הצליח גוש-אמונים במידה רבה, הרבה מעבר להישגיו הגלויים. הוא הצליח לכפות על הממשלה מעשים ומחדלים, שהוציאו את הנשמה מן השלום הישראלי-מצרי. בסוף תשל"ט, כאשר ערך הנשיא אנוור אל-סאדאת את ביקורו הממלכתי בחיפה, נותר אך מעט מאותה התרוממות-רוח, שאפפה את סעודת-הגן הקסומה שערך אל-סאדאת לאורחיו הישראליים בארמון בשולי קאהיר, למחרת החתימה.

הגוש לא עשה זאת, כמובן, לבדו. היו לו עוזרים רבייכות.

האיש בגוש

ב ריחה שנפוצה השנה בעולם אומרת כי "הישראלי המצוי אינו מאמין באלוהים, אך הוא מאמין כי אלוהים הבטיח לעם-ישראל את ארץ-ישראל".

בדיחה זו מבטאת מציאות פוליטית, שהיא אופיינית לישראל. המצאה מודרנית העולה על המטוס-ללא-טייס או על המשדר האלחוט.

אפשר לקרוא לה: דתיות ללא דת.

יש טיפוס של פוליטיקאי ישראלי, האוכל בשר-חזיר בהנאה, אך המאמין בהבטחה האלוהית. הוא זולל צדפות בתוספת יין-נסך, אך תומך בחינוך הדתי כמכשיר ל"ליכוד האומה". וסבור כי הזכויות ההיסטוריות, המעוגנות בסיפרי-קודש, הן הבסיס האקטואלי הנאות למדיניות ישראל.

לשתף אותו במהלכים הפוליטיים, שבהם לא נכלל עד כה. אנשי גוש-אמונים לא האמינו בו, או לו. עמיתיו של אריק עצמו טענו כי "מחר הוא יכול להגיד את ההיפך, אם יחשוב שזה כדאי לו". השחיתות הגלוייה של אורה-חיי, כשהוא ממשיך להיות בעל חווה חקלאית גדולה שנתנה מכל החלטות שרי-החקלאות, הגבירה את הספקות לגבי אמיתות השקפתו. אחד מסימני-ההיכר של החומיינים, בישראל ובאיראן, הוא היושר האישי הקיצוני, המציין קנאים דתיים.

אולם יתכן מאד שכך אזה עשו עווד לאריק

הבולדוזר של אריק שרון: פריצת הדרך אל אלון-מורה. בלב הישוב הערבי

שרון. מתחת לסתגלנות של האיש, שאפתנותו האישית הנפוליונית, חוסר-המעצורים שלו ונכונותו להשתמש בכל תעלול ופעולת לקרי דום עצמי, כהוייה השקפת-עולם אמיתית, או-תנסית, פרימיטיבית וקנאית.

כאשר הוא מפרטט עם שמאלנים, או מתיימר להיות ליברל מתקדם, אין הוא משכנע. אך כאשר הוא מדבר על "עובדות בשטח", על "צירי אורך" ו"צירי רוחב", הוא משכנע מאד. כי אז הוא מבטא את האמת שלו.

בולדוזר וכיחתידי

א ריק שרון רחוק מלהיות איש דתי. מיצוות ופולי-חנים אינם מעוררים בו עניין. אך יתכן מאד שיש לאומנות נוסח ישראל, היונקת משורשים דתיים עמוקים. למרות שאין בה סממנים דתיים חיצוניים.

גם בחינוך החילוני-כביכול יש מערכת-החיר נוכח היהודית בארץ, היתה תמיד נימה של קנאות לאומנית-דתית.
הוא העלה על נס את הקנאות החשוכה של הקנאים, שהרימו את נס ההתאבדות, ושהמיטו שואה על עפי ישראל. ספרייהושע נלמד כ"היסטוריה", ללא נימה של

הדגם המושגם של טיפוס זה הוא אריק שרון, איית-אללה-בליי-אללה, קנאי-בליי-כיפה.

אם היה השנה ישראלי שהתקרב למעמד של איש השנה, היה זה אריק שרון. במשך שנים תמך, מאחרי הקלעים, בגוש-אמונים, כבאחד המכשירים לעת-מצוא שניתן להשתמש בהם. ב-זמנית פלרטט גם עם חוגים שמאליים, ניהל משאומתן עם הליברלים-העצמאיים לשם לקמת מיסלגה יוגית משותפת, הציע את עצמו כיועץ לראש-הממשלה יצחק רבין, פול לעבר כס-הרמטכ"ל. אך בתשל"ט הניח שרון למוי-שחקים אלה.

הוא החליט כי עתידו קשור בחומייניזם הישראלי, והוא אימץ לעצמו מעין מהדורה חיי-זונית של הקנאות הדתית הקיצונית ביותר.
לשיאו הגיע אריק שרון השנה כאשר שתל את התנחלות אלון-מורה, במרכז הריכוז הערבי באזור-הלב של הגדה המערבית. התנחלות פרו-בוקטיבית זו, שהמרידה את הגדה כולה, ושגרמה לפילוג עמוק בציבור הישראלי, היתה קריאת-הגור על מצריים, שהעמידה עדיין פנים כאילו היא מאמינה בהתקדמות לקראת "אוטונומיה" בשטחים הכבושים.

היו שראו במעשיו של אריק שרון תעלולים בלבד, נסיון של פוליטיקאי ממולח לבנות לעצמו ציבור-בוחרים, למשוך אליו תשומת-לב ולהכריח את ראשי-הממשלה

